

ΜΟΛΙΣ ΤΗΝ ΕΙΔΕ ΝΑ ΜΠΑΙΝΕΙ στην καφετέρια κάτι σκίρτησε μέσα του. Ήταν πολύ όμορφη. Καστανό μακρύ μαλλί, γαλανό μάτι, αγγελικό πρόσωπο. Και από κορμί! Δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από πάνω της.

Στην καφετέρια όπου κάθε μεσημέρι διάβαζε την εφημερίδα του και έπινε τα καπουτσίνο του δεν το συνήθιζε να κοιτάζει γυναίκες. Εκείνη όμως που κάθισε στο διπλανό τραπέζι ήταν εκθαμβωτική. Είχε χαζέψει μαζί της, με αποτέλεσμα η γυναίκα να γυρίσει προς το μέρος του και να τον ρωτήσει:

«Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι, απλώς σας θαυμάζω», ήταν το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε να της πει, και ήταν η αλήθεια.

«Γιατί δεν έρχεσαι να με θαυμάσεις από κοντά;» ήταν η απάντηση, που φυσικά ποτέ δεν περίμενε να ακούσει. Δεν κάθισε βέβαια να το πολυσκεφτεί. Σκοτώθηκε να κάνει ό,τι του είπε.

«Οι φίλοι μου με φωνάζουν Λέοναρντ». Της έδωσε το χέρι.

«Τι πρέπει να ρωτήσω πρώτα: αν ήδη ανήκω στους φίλους σου ή γιατί σε φωνάζουν Λέοναρντ;» Του έδωσε το χέρι της και συμπλήρωσε: «Για ξένο πάντως δε σε κόβω».

Δεν είχε άδικο. Ο Λέοναρντ δεν έμοιαζε με ξένο. Μαυριδερός, ψηλός, ξερακιανός. Δε θα μπορούσε να τον πει κανείς όμορφο. Εντούτοις τα υγρά σπινθηροβόλα μάτια του και οι γκριζοί κρόταφοί του του προσέδιδαν μπόλικη γοητεία. Ο Λέοναρντ άρεσε στις

γυναίκες. Είχε πατήσει τα πενήντα και οι ερωτικές του περιπέτειες μπορούσαν να γεμίσουν βιβλίο.

«Με λένε Μανώλη Διάκο. Το Λέοναρντ μου το κόλλησαν οι φίλοι μου εξαιτίας της τρέλας μου με το τραγούδι και της κάποιας ομοιότητάς μου με τον Λέοναρντ Κοέν. Τον τραγουδοποιό...»

«Τώρα που το λες... Δεν έχουν και άδικο. Πάντως δε φαίνεται να σε χαλάει και πολύ το παρατσούκλι. Αν κρίνει κανείς από το ντύσιμό σου...»

Πράγματι, στενή γραμμή σκούρο σακάκι, παντελόνι, γραβάτα τον-σουρ-τον και λευκό πουκάμισο. Παραδίπλα η υποχρεωτική γκαμπαρντίνα.

«Αρκετά για μένα. Εσένα πώς σε λένε; Δε μου είπες». Ο Λέοναρντ συνέχισε να καρφώνει την άγνωστη όμορφη γυναίκα. Εκείνη καθυστέρησε μερικά δευτερόλεπτα σαν να έπρεπε να σκεφτεί τι να του απαντήσει:

«Μπέλα».

«Μπέλα;...»

«Δε σου αρέσει;»

«Πώς... Όνομα και πράγμα».

Η Μπέλα χαμογέλασε αυτάρεσκα:

«Γιατί, μόνο εσύ δικαιούσαι να έχεις παρατσούκλι;»

«Όχι βέβαια».

Ο Λέοναρντ έγειρε με συνωμοτικό ύφος προς το μέρος της:

«Και το αληθινό σου όνομα;»

Τα μάγουλά τους αγγίζονταν. Της έδινε την ευκαιρία, αν ήθελε, να μην ακούσει κανείς άλλος την απάντησή της. Η Μπέλα τραβήχτηκε:

«Εσύ θα με λες Μπέλα».

Ήταν κατηγορηματική. Ο Λέοναρντ υποχώρησε.

«Και αν μου επιτρέπεις, Μπέλα, τι κάνεις για να ζήσεις;»

«Πολύ ωραία το έθεσες. Τι κάνει καθένας μας για να ζήσει;»

Χαμογελούσε αινιγματικά. Ο Λέοναρντ ένιωσε λίγο άβολα:

«Ελπίζω να μη σε έθιξα».

«Απεναντίας... Περιμένω όμως να μου πεις εσύ πρώτα τι κάνεις για να ζήσεις».

«Γράφω ποιήματα».

«Και μπορεί να ζήσει κανείς από αυτά;»

«Αν είναι καλός».

Η Μπέλα γελάει. Εκείνη τη στιγμή καταφθάνει καθυστερημένα στο τραπέζι τους το γκαρσόνι με τον άδειο δίσκο. Δεν προλαβαίνει να ανοίξει το στόμα του. Ακούγεται ο επίμονος ήχος ενός κινητού. Η Μπέλα βάζει το χέρι στη δερμάτινη τσάντα της και κλείνει το κινητό χωρίς να δει την κλήση.

«Πρέπει να φύγω».

Έχει ήδη σηκωθεί και τακτοποιεί τα ρούχα της. Ο Λέοναρντ γράφει βιαστικά στην άκρη της εφημερίδας του τον αριθμό του κινητού του, σκίζει το χαρτί και της το δίνει:

«Σε περίπτωση που θα θελήσεις να με ξαναδείς».

Η Μπέλα δεν κάνει την παραμικρή κίνηση για να πάρει το κομμάτι χαρτί που της προτείνει ο Λέοναρντ. Τον αποχαιρετά γνέφοντάς του:

«Αν είναι γραπτό να ξανασυναντηθούμε, θα ξανασυναντηθούμε. Να είσαι σίγουρος».

Φεύγει αφήνοντας πίσω της τεράστιο κενό. Η καφετέρια δεν είναι πλέον όπως πρώτα. Ο Λέοναρντ στρέφεται στο γκαρσόνι που παρακολουθεί αδιάφορο τη σκηνή και του ζητάει έναν ακόμα καπουτσίνο. Το γκαρσόνι αποχωρεί βαριεστημένο για να εκτελέσει την παραγγελία και ο Λέοναρντ επιστρέφει στο τραπέζι του. Ανοί-

γει ξανά την εφημερίδα του, αλλά δε διαβάζει. Περισσότερο θέλει να κρυφτεί πίσω της. Σκέφτεται πως δε θα την ξαναδεί και αυτό τον πονάει.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ Ο ΛΕΟΝΑΡΝΤ γυρίζει στο καταθλιπτικό διαμέρισμά του. Η πολυκατοικία βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο κέντρο διασκέδασης «Κύκλοι». Γι' αυτό το λόγο άλλωστε ο Λέοναρντ μένει σε τούτο το αχούρι. Τον βολεύει επειδή διευθύνει το κέντρο «Κύκλοι».

Αλλάζει πουκάμισο και πάει να πιάσει δουλειά.

Πρώτα απ' όλα έχει να μιλήσει με τους τραγουδιστές και τα μέλη της ορχήστρας του που σιγά σιγά αρχίζουν να μαζεύονται. Στη συνέχεια δίνει οδηγίες στα γηραιά αλλά έμπειρα γκαρσόνια του και μετά ξεμοναχιάζει τη λουλουδού του, την Τζούλια, στο γραφείο του, στο πατάρι του κέντρου, για να της ρίξει ένα στα γρήγορα. Της το λέει άλλωστε γελώντας, αλλά η Τζούλια δεν παρεξηγείται. Απεναντίας κάνει ό,τι την προστάζει ο Λέοναρντ. Δεν την αφήνει να βγάλει το ασημί φόρεμά της. Απλώς εκείνη σκύβει πάνω από το γραφείο του παραμερίζοντας το στρινγκ της.

Είναι κάτι που συνηθίζουν να κάνουν οι δυο τους πριν ξεκινήσει το πρόγραμμα. Από κάτω ακούγεται:

Αν με αγαπάς, τις θάλασσες σταμάτα.

Αν με αγαπάς, στα σύννεφα περνάτα.

Φυσικά, μετά το πήδημα η Τζούλια αρχίζει τη μουρμούρα για τη σχέση τους: «Τι σόι σχέση είναι αυτή» και τα σχετικά ωστόσο

εκνευριστεί ο Λέοναρντ και τη διαολοστείλει. Η Τζούλια φεύγει κλαίγοντας. Κατεβαίνει στο μαγαζί για να ετοιμάσει τα καλάθια με τα λουλούδια της. Ανακουφισμένος, αλλά όχι ικανοποιημένος ο Λέοναρντ κάθεται στο γραφείο του, ανάβει ένα πούρο και αρχίζει να τηλεφωνεί στους διάφορους προμηθευτές του.

*Σε παρακαλώ πες μου αν θέλεις κάτι:
Πέρασες εσύ ποτέ με ψωμί και αλάτι;*

Στο τέλος ο Λέοναρντ τηλεφωνεί στον ιδιοκτήτη του κέντρου, το γνωστό επιχειρηματία Δώρο Ελευθερίου, ενημερώνοντάς τον για τις εισπράξεις της τελευταίας νύχτας. Κανονίζουν το επόμενο ραντεβού τους για το τέλος της βδομάδας και κλείνουν το τηλέφωνο με τα συνηθισμένα μεταξύ κολλητών μπινελίκια. Ο Λέοναρντ και ο Δώρος γνωρίζονται από παιδιά.

Με περισσότερο κέφι από πριν ο Λέοναρντ κατεβαίνει στο μαγαζί. Είναι ακόμη άδειο. Ο Λέοναρντ κάθεται σε ένα τραπέζι και ένα γκαρσόνι τού φέρνει ένα ποτήρι ούισκι. Πίνει και ακούει συγκινημένος τους δυο νέους τραγουδιστές του που προβάρουν ως ντούο:

*Το τρένο φεύγει στις οκτώ,
ταξίδι για την Κατερίνη.*

«ΑΦΕΝΤΙΚΟ, σε ζητάνε».

Ο Γιώργος, το παλαιότερο γκαρσόνι του μαγαζιού, έχει ανέβει στο γραφείο του Λέοναρντ διακόποντάς τον από την προσφιλή

του απασχόληση. Ο Λέοναρντ έχει απλώσει τα χαρτιά και τα μολύβια του στο γραφείο του και γράφει πυρετωδώς. Είναι τόσο απορροφημένος από τη δουλειά του, που ο Γιώργος αναγκάζεται να επαναλάβει τα λόγια του:

«Αφεντικό, σε ζητάνε».

Είναι περασμένα μεσάνυχτα. Η διάθεση στο μαγαζί έχει ανέβει. Ακούγεται:

*Αυτά τα χέρια είναι δικά σου
και τα χείρς στείλει για να με δικάσουν.*

Απορημένος ο Λέοναρντ σηκώνει το κεφάλι και ρωτάει τον Γιώργο:

«Ποιος με ζητάει;»

«Μια θεογκόμενα», του απαντάει εκείνος χαμογελώντας και βιάζεται να εξαφανιστεί. Εν μέρει υποψιασμένος, εν μέρει ανήσυχος ο Λέοναρντ κατεβαίνει στο κέντρο και βλέπει την Μπέλα της καφετέριας, τώρα με κατάξανθο μαλλί –προφανώς περούκα–, εξίσου εντυπωσιακή, να κάθεται μόνη σε ένα τραπέζι μπροστά από μια μπουκάλια ουίσκι και να του γνέφει. Ο Λέοναρντ υπακούει στο κάλεσμά της, ενώ η καρδιά του χτυπάει σαν τρελή.

*Λίγα ψίχουλα αγάπης σου γυρεύω
και έως την άλλη μου ζωή θα σε λατρεύω.*

Κάθεται απέναντί της και σφίγγοντάς της το χέρι την κοιτάζει με λατρεία στα μάτια. Δεν μπορεί να αρθρώσει λέξη. Κατά σύμπτωση ο τραγουδιστής αρχίζει να τραγουδά:

*Σε αγαπώ, σε αγαπώ γιατί είσαι ωραία,
σε αγαπώ γιατί είσαι εσύ.*

Οι δυο τους ξεσπούν σε γέλια. Τα δάχτυλά τους έχουν πλεχτεί πάνω στο τραπέζι.

«Είδες που ήταν γραφτό να ξανασυναντηθούμε», του λέει η Μπέλα γελώντας. Ο Λέοναρντ, βρίσκοντας επιτέλους τα λόγια του, τη ρωτά:

«Πώς με βρήκες;»

«Τη σήμερον ημέρα δεν είναι δα και τόσο δύσκολο να βρει κανείς έναν τόσο διάσημο ποιητή σαν και του λόγου σου».

Ξεσπούν ξανά σε γέλια. Η Μπέλα γεμίζει τα ποτήρια:

«Εις υγείαν».

Πίνουν και τραγουδούν μαζί με τους τραγουδιστές:

*Στρώσε το στρώμα σου για δυο,
για σένα και για μένα.*

Μόλις η μουσική κοπάζει λίγο, η Μπέλα ανεβαίνει απροειδοποίητα στη σκηνή. Λέει στο μαέστρο να της παίξει παραγγελιά το «Ζεϊμπέκικο της Ευδοκίας» του Μάνου και αρχίζει να το χορεύει με απίστευτη χάρη και μαγκιά συγχρόνως. Όλα τα μάτια είναι στραμμένα πάνω της. Ο Λέοναρντ, κατασυγκινημένος, την ακολουθεί στην πίστα, γονατίζει μπροστά της και της βαράει παλαμάκια. Μόλις τελειώνει το κομμάτι, σύσσωμο το κέντρο τούς χειροκροτεί. Ο Λέοναρντ τη φιλά στο στόμα και οι δυο τους κατεβαίνουν αγκαλιασμένοι από τη σκηνή. Η ορχήστρα έχει ξεκινήσει το επόμενο:

*Στων αγγέλων πάμε, πάμε τα μπουζούκια
που 'ναι σαν τις μέρες τις βυζαντινές.*

Χωρίς να ξεκολλήσουν ο ένας από τον άλλο επιστρέφουν στο τραπέζι για να πάρουν τα πράγματα της Μπέλας. Τα μάτια των θαμώνων έχουν πάψει να τους παρακολουθούν. Τα φώτα πέφτουν ξανά στο νεαρό τραγουδιστή που τώρα τραγουδά:

*Πες της το με ένα γιουκαλί, γκρινιάζει κάποιος φωνογράφος.
Πες μου, τι να της πω, Χριστέ μου, τώρα συνήθισα μονάχος.*

Το τραγούδι ακολουθεί το ερωτευμένο ζευγάρι μέχρι έξω. Οι δυο τους διανύουν αγκαλιασμένοι τα λίγα μόλις μέτρα μέχρι το διαμέρισμα του Λέοναρντ. Δε χωρίζουν ακόμη και όταν ο Λέοναρντ αναγκάζεται να βγάλει τα κλειδιά του για να ανοίξει. Κλείνοντας πίσω τους την πόρτα γίνονται ένα κουβάρι. Πασπατεύουν ο ένας το κορμί του άλλου όπως οι τυφλοί προσπαθούν να γνωρίσουν με την αφή κάποιον που δε βλέπουν. Ένα ένα τα ρούχα τους πέφτουν στο πάτωμα. Όταν είναι πλέον γυμνοί σταματούν τα χάδια. Ενώνονται με ένα σπασμό. Κάνουν έρωτα στο πάτωμα, στο κρεβάτι, όρθιοι και πάλι στο κρεβάτι.

Τον έναν μέσα στην αγκαλιά του άλλου, ξάγρυπνους, τους βρίσκει το ξημέρωμα. Δε μιλούν. Ανασαίνουν μόνο. Κάτι πάει να πει ο Λέοναρντ. Η Μπέλα τού κλείνει το στόμα με ένα φιλή. Γυμνή όπως είναι, σηκώνεται από το κρεβάτι και χάνεται στο μπάνιο. Η ομορφιά της είναι εκθαμβωτική. Ο Λέοναρντ κλείνει τα μάτια του για να συνεχίσει να τη βλέπει. Σύντομα ακούγεται το νερό που πέφτει στο κορμί της. Ο Λέοναρντ κάνει να σηκωθεί, αλλά δεν προλαβαίνει γιατί χτυπά το τηλέφωνο στο κομοδίνο. Το σηκώνει.